

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2008, č. j. 1 Cad 74/2007 – 18,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2008, č. j. 1 Cad 74/2007 – 18, **se** ve výroku I. a ve výroku III. **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím I. ze dne 28. 6. 2007, č. X, zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 9 ze dne 7. 3. 2007 není žalobce plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 66 %.

Žalovaná dále uvedla, že o nároku na částečný invalidní důchod bylo vydáno rozhodnutí č. II.

Rozhodnutím II. ze dne 28. 6. 2007, č. X, přiznala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobci od 1. 7. 2007 částečný invalidní důchod podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění ve výši 6174 Kč měsíčně.

V podané žalobě žalobce uvedl, že je přesvědčen o tom, že je plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a jeho zdravotní postižení trvale ovlivňuje schopnost jeho výdělečné činnosti. Žádal, aby k posouzení jeho zdravotního stavu byl přibrán znalec.

Proti rozhodnutí žalované II. žalobce namítal, že přestože mu byla zastavena výplata nemocenských dávek od 19. 3. 2007, byl mu částečný invalidní důchod přiznán až od 1. 7. 2007, tj. po více než čtvrt roce. Domníval se, že žalovaná ho měla nechat na nemocenské až do přiznání invalidního důchodu (nekončila ani podpůrná doba podle § 15 odst. 3 zákona č. 54/1956 Sb.), a ne ho vystavit situaci, kdy si s obtížemi musel najít zaměstnání a vykonávat ho pouze při použití léků, které zmírňují jeho obrovské bolesti. Navrhoval, aby rozhodnutí I. bylo změněno tak, že se mu přiznává plný invalidní důchod a rozhodnutí II. rovněž změněno tak, že se mu od 19. 3. 2007 přiznává plný invalidní důchod, případně od téhož data částečný invalidní důchod.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 1. 2008, č. j. 1 Cad 74/2007 – 18, ve výroku I. žalobu proti rozhodnutí žalované I. zamítl, ve výroku II. rozhodnutí žalované II. zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení a ve výroku III. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkové dokumentace a z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v Praze (dále jen posudková komise) ze dne 12. 12. 2007. Podle posledně citovaného posudku činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění podle kapitoly XV, oddílu H, položky 1 - 50 %. Městský soud uvedený posudek považoval za úplný a přesvědčivý a vycházel z toho, že žalobce byl od 4. 1. 2007 částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Soud tedy shledal rozhodnutí žalované I. správným a zákonným a žalobu proti němu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále též jen s. ř. s.) zamítl.

Pokud jde o rozhodnutí žalované II. konstatoval soud, že podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 9 ze dne 7. 3. 2007 se žalobce stal částečně invalidním od 4. 1. 2007, přičemž ke stejnému závěru dospěla posudková komise. V rozhodnutí žalované II. tedy nebylo odůvodněno, proč byl žalobci přiznán částečný invalidní důchod od 1. 7. 2007, a to za situace, kdy výplata nemocenských dávek byla zastavena dne 18. 3. 2007. Podle názoru soudu bylo uvedené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť postrádalo rozhodný důvod pro výrok, bez něhož nelze k učiněnému závěru dojít. Soud proto rozhodnutí žalované II. zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V závazném právním názoru vyslovil, že žalovaná musí datum přiznání částečného invalidního důchodu posoudit znovu s ohledem na datum vzniku částečné invalidity.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen stěžovatel). Namítal především, že soudkyně nevystupovala v řízení objektivně, když ústní jednání ve věci začala s desetiminutovým zpožděním, protože v jednací síni diskutovala se zástupkyní

žalované a bylo zřejmé, že se obě znají. Dále namítal, že soud na něj učinil nátlak, aby místo znaleckého posudku, požádal o posouzení posudkovou komisí. Stěžovatel uvedl, že soud nevzal v potaz jeho výpověď o jednání před posudkovou komisí, kde si musel vyslechnout, že v souvislosti s prudkým nárůstem počtu invalidních důchodců mají ze strany ministerstva pokyn „stopnout“ tento nárůst, a bylo mu dále sděleno, že v novém třístupňovém rozdělení invalidních důchodů by mohl přijít i o částečný invalidní důchod.

Namítal dále, že posudková komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila na samé dolní hranici kapitoly XV, položky H, oddílu 1, tj. 50 %, přičemž mu sdělila, že mu více dát nemůže, protože tlak ze strany ministerstva je silný, a že za normálních okolností by pokles schopnosti mohl činit až 70 %.

Stěžovatel uvedl, že nepolemizuje o položce 1, oddílu H, kapitoly XV, ale o stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Stěžovatel dále namítal, že se Městský soud v Praze dostatečně nevyrovnal s tím, že obě komise spadají pod jednu organizaci a o jejich vzájemné nezávislosti tak existují pochybnosti, což vystupuje do popředí při shodném posouzení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti za situace, kdy uvedená položka obsahuje i míru poklesu schopnosti pro přiznání plné invalidity. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení s tím, že soudu nařídí vypracování nezávislého posudku soudním znalcem. V doplnění kasační stížnosti upřesnil, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel doložil, že je osobou s právnickým vzděláním xerokopii diplomu University Karlovy v Praze osvědčující, že získal titul magistr v oboru práva.

Stěžovatel na výzvu Městského soudu v Praze realizovanou na základě pokynu Nejvyššího správního soudu sdělil, že pokud jde o jeho tvrzení ve vztahu k soudkyni, jedná se podle jeho názoru o námitku podjatosti, a z opatrností dodává, že pokud by se soud s jeho názorem neztotožnil, pak by se jeho tvrzení mělo považovat za kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová na výzvu Nejvyššího správního soudu se vyjádřila k věci tak, že účastníky řízení ani jejich zástupce osobně nezná a k věci nemá žádný vztah a na výsledku nemá zájem. Dne 22. 1. 2008 zastupovala žalovanou paní B. P., kterou soudkyně zná pouze jako zástupkyni žalované, která zastupuje i v jiných věcech, a vztah mezi nimi je pouze služební. V uvedený den měla soudkyně nařízeno několik jednání, kde jako žalovaná vystupovala Česká správa sociálního zabezpečení, a vzhledem k tomu, že jednání byla nařízena po půl hodině, po ukončení každého jednání již zástupkyni žalované neposílala na chodbu, ale hned volala dalšího žalobce. Pokud žalobce namítá chybnou protokolaci, měl možnost se domáhat přímo při jednání její opravy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., avšak důvody, které směřují proti posouzení zdravotní stavu posudkovou komisí MPSV jsou v řízení o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem judikaturou Nejvyššího správního soudu považovány za důvody ve smyslu § 103

odst. 1 písm. d) s. ř. s., s tím, že nesprávné a neúplné posouzení zdravotního stavu zakládá jinou vadu řízení ve smyslu poslední citovaného ustanovení (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 19/2003).

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce, písm. d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat stěžovatelovou námitkou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy otázkou, zda ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Dospěl-li by totiž k závěru, že tato námitka je důvodná, musel by napadený rozsudek Městského soudu v Praze bez dalšího zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení, aniž by se mohl zabývat meritem věci.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s., soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvod k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

V projednáváné věci nezjistil soud žádný z důvodů vyloučení uvedených ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. K námitkám stěžovatele se vyjádřila soudkyně rozhodující ve věci tak, že nemá žádný vztah k věci ani k účastníkům řízení a vysvětlila přítomnost zástupkyně žalované v jednací síni. Byť lze mít pochybnosti o vhodnosti postupu Městského soudu v Praze uvedeného ve vyjádření rozhodující soudkyně, nelze jen z této okolnosti dovozovat její podjatost a následně závěr o tom, že soudkyně byla z projednávání a rozhodnutí věci vyloučena. Ostatní námitky stěžovatele lze spíše kvalifikovat jako námitky proti postupu soudkyně v projednáváné věci, které samy o sobě nejsou způsobilé vyvolat úvahu o tom, že rozhodovala vyloučená soudkyně. K tomu nutno dodat, že podjatost soudce zasahuje do principu nezávislosti soudce, neboť nestrannost soudce tento princip předpokládá. Samotný pojem soudce totiž s sebou nese atribut nezaujatosti a nestrannosti a bez toho, že by se nepředpokládal, nebylo by důvodu ani pro konstituování soudní moci jako jednoho z pilířů demokratické společnosti. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána soudu příslušnému a přikázána soudu, resp. soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě. Stěžovatelem tvrzené důvody, tak jak byly uvedeny, nejsou tohoto charakteru a pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Miroslavy Hrehorové, případně o tom, že byla ve věci vyloučena, pak nesvědčí ani jiná skutečnost obsažená ve spise. Ze všech těchto důvodů

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová nebyla vyloučena z projednávání a rozhodnutí této věci. Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že důvod kasační stížnosti uvedený stěžovatelem jako důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebyl v posuzované věci dán.

Za této situace přistoupil Nejvyšší správní soud k projednání kasační stížnosti stěžovatele.

Z obsahu posudkové dokumentace bylo zjištěno, že dne 7. 3. 2007 bylo Pražskou správou sociálního zabezpečení v Praze 9 provedeno řízení na základě žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod podle § 81 – 84 zákona č. 582/1991 Sb. Podle záznamu o jednání z tohoto dne byla žádost stěžovatelem uplatněna dne 28. 12. 2006. V posudkovém zhodnocení je uvedeno, že se jedná o stav po autohavárii 28. 12. 1978 s trvalými následky. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV. oddílu H, položky 1, přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění, tj. 50 %. Bylo uzavřeno, že stěžovatel byl od 4. 1. 2007 částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., nikoliv plně invalidní.

Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že námitky stěžovatele považuje za námitky proti rozhodnutí žalované I. ze dne 28. 6. 2007 a závěru rozsudku Městského soudu v Praze, jímž žalobu stěžovatele zamítl pod výrokem rozsudku I. Tímto rozhodnutím žalované byla zamítnuta žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zák. č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že stěžovatel nebyl plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 50 %.

Jedním z předpokladů nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni 28. 6. 2007 splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66 %, nebo zda u něho šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí.

Posudkový závěr musí být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti zpochybňoval posouzení zdravotního stavu a namítal, že obě komise spadají pod jednu organizaci a lze mít pochybnosti o jejich vzájemné nezávislosti a neprovázanosti.

Uvedenou námitku stěžovatele neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. K tomu uvádí, že organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a v řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení upravuje zákon ČNR č. 582/1991 Sb. Podle § 3 odst. 1 písm. a), b), c) jsou orgány sociálního zabezpečení Ministerstvo práce a sociálních věcí, Česká správa sociálního zabezpečení a okresní správy sociálního zabezpečení. Podle § 4 odst. 2 cit. zákona posuzuje ministerstvo zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Pro vydávání posudků se přiměřeně použijí ustanovení obecných předpisů o správním řízení. Složení posudkových komisí upravuje vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 182/1991 Sb., podle níž posudkovými lékaři a tajemníky posudkových komisí pověřuje ministerstvo své pracovníky se souhlasem těchto pracovníků (§ 3 odst. 1). Dalšími členy posudkových komisí jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů. Podle § 3 odst. 2 této vyhlášky je posudková komise ministerstva schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Posudková komise ministerstva se usnáší většinou hlasů a při rovnosti hlasů rozhoduje hlas jejího předsedy. Úpravu ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. neshledal Ústavní soud protiústavní (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/95) s ohledem na ustanovení § 250q i § 246c o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002, která umožňovala a umožňuje aplikaci zásady zjišťování skutečného stavu věci prováděním i jiných důkazů a dále s ohledem na složení komise upravené v § 3 vyhl. č. 182/1991 Sb. Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným v § 3 odst. 1 vyhl. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 – 35, publikovaný pod č. 33/2003 Sb. NSS).

Stěžovatel však zpochybňoval posudek posudkové komise i konkrétními námitkami. Namítal především nesprávnost závěru o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, aniž by zpochybňoval podřazení rozhodujícího zdravotního postižení pod kapitolu XV., oddíl H položku 1, přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění.

V příloze č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., v kapitole XV. oddílu H – postižení končetin - jsou uvedeny obecné posudkové zásady, z nichž vyplývá, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví s ohledem na rozsah a tíži ztrátových poranění,

vrozených nebo získaných vad, následků po operacích a úrazech, zánětlivých i degenerativních onemocnění. Při stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je při postižení horních končetin nutno vycházet z toho, zda jde o postižení dominantní či nedominantní končetiny. Uvedená míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u amputačních ztrát vychází z příznivých poměrů pahýlu a sousedních kloubů. Při vysloveně nepříznivém stavu pahýlu, jakož i při závažné funkční poruše sousedního kloubu je nutno tyto sazby zvýšit podle § 6 odst. 4 vyhlášky.

V položce č. 1 oddílu H kapitoly XV. téže přílohy je pak dále uvedeno: Stavby po úrazech nebo operacích skeletu končetin a pánve s protražovaným a komplikovaným hojením (nedostatečná osifikace, přetrvávající zánětlivé změny, poruchy prokrvení, vychudnutí svalů, poruchy inervace, Sudeckova dystrofie) s nemožností běžného zatížení postižené končetiny, do funkčně uspokojivé úpravy – 50 – 70 %.

V posudku posudkové komise MPSV ČR v Praze ze dne 12. 12. 2007 je v části „posudek“ uvedeno: „ O invalidní důchod si zažádal poprvé v letošním roce pro progredující lumbo sakrální syndrom následkem přetěžování páteře a nosných kloubů při nestejné délce končetin po úrazu v r. 1978, kdy ve věku necelých 6 let byl poražen autem. Byl uznán jako částečně invalidní následkem zmíněného úrazu od 4. 1. 2007 – tj. datem vyšetření na I. Ortopedické klinice. Současně i posouzen PK MPSV ČR v Praze, rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ ke dni 28. 6. 2007 byl výše popsán poúrazový stav páteře a míchy, potažmo s postižením dolních končetin a páteře, progrese postižení, zařaditelná do položky XV., oddílu H položky 1 dolní hranicí procentuálního rozmezí50 %, zjištěna od 4. 1. 2007. Negativní pracovní rekomandace spočívá v zákazu fyzicky náročné práce spojené se zatěžováním dolních končetin a páteře“.

Jak patrně, ve výše uvedeném posudku posudkové komise, který vzal Městský soud v Praze za podklad svého rozhodnutí, není závěr o tom, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí 50 %, vůbec odůvodněn. K tomu nutno dodat, že za situace, kdy procentní rozmezí položky 1 kapitoly XV., oddílu H, obsahuje rozpětí od 50 do 70 % míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, tedy míru poklesu schopnosti, kterou by stěžovatel mohl dosáhnout pro uznání plné invalidity již ze samotného stanoveného rozpětí, pak musí posudek posudkové komise obsahovat úvahu o tom, proč míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činila pouze 50 %, a nikoliv například 66 %, která by k dosažení plné invalidity postačovala. Neobsahuje-li posudkový závěr vůbec žádné hodnocení posudkovou komisí stanovené míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, pak takový posudek není způsobilým podkladem pro rozhodování soudu, neboť jde o podklad neúplný a tím i nepřesvědčivý. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že není-li v posudku posudkové komise odůvodněno, proč míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rámci rozpětí 50 – 70 % činí právě 50 %, pak takový posudkový závěr je neúplný a nepřesvědčivý a nemůže být podkladem, z něhož soud vychází pro rozhodování o zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že k požadavku stěžovatele na přibrání znalce, je třeba uvést, že oprávněnost posouzení zdravotního stavu posudkovými komisemi podle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., dovodil Ústavní soud v nálezu I. ÚS 92/95, jak již bylo

výše uvedeno. V uvedeném nálezu Ústavní soud sice připustil možnost přibrání znalce, avšak pouze za účelem odstranění rozporů či nejasností v posudkovém hodnocení. Tato situace ale v dané věci nenastala, neboť zatím nebyla osvědčena úplnost a přesvědčivost posudkových závěrů posudkové komise ve vztahu ke stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a činnost posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR tak nebyla plně vyčerpána.

V dalším řízení proto bude třeba, aby Městský soud v Praze požádal Posudkovou komisi MPSV v Praze o vydání doplňujícího posudku, v němž posudková komise vysvětlí, z jakých důvodů stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rámci rozpětí 50 – 70 % uvedeného v kapitole XV., oddílu H, položky 1, na samé dolní hranici tohoto rozpětí, a z jakých důvodů nedosahuje míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 66 % nezbytných k uznání plné invalidity, jíž se stěžovatel dovolává.

Teprve pokud by nebyly odstraněny jakékoliv pochybnosti o hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele, musí se soud vypořádat s požadavkem na ustanovení znalce vzneseným stěžovatelem již v žalobě.

Jak již bylo výše uvedeno, námitky stěžovatele směřovaly proti výroku I. rozsudku, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované I. Nejvyšší správní soud, který považuje kasační stížnost za důvodnou, zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Městského soudu v Praze ve výroku I. a III., který s tímto výrokem souvisí, a věc vrátil v tomto rozsahu soudu k dalšímu řízení. Bod II. rozsudku Městského soudu v Praze zůstal tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu nedotčen.

V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu